

relsen. Der er i § 27 a. og b. kun Tale om Klager, hvorved man tilsigter at faae tildelt Skolelæreren Trettesættelse, Udvarsel eller Bøde, og naar man tilsigter det, nytter det ikke at klage til Skolekommissionen, da den ingen Myndighed har. Det er langt bedre for dem, der skulle benytte en saadan Lov, at de vide, at de have en bestemt Bei at gaa, nemlig til Kommunalbestyrelsen, at det er den rette Autoritet og den eneste, som har Myndighed til at sætte denne Sag i Gang. Ganste vist kan man sige, at der bør kunne klages til Skolekommissionen ogsaa. Det kan der naturligtvis ogsaa, vel at mærke angaaende Forhold, som slet ikke ville komme ind under disse Bestemmelser her, for saavidt den, der klager, ikke tilsigter nogen Straf eller Trettesættelse lige over for Skolelæreren. Klager ville kunne gøre Skolekommissionen opmærksom paa et Misforhold, uden at tilsigte nogen videre Forsøgning af Sagen; men her i disse Paragrafer tales kun om den, der tilsigter at faae Skolelæreren afstraffet, og saa tror jeg, at det er heldigt, at man bliver staaende ved, at der kun er en bestemt Bei at gaa, og at det ingenlunde er heldigt at lægge Beien om ad Skolekommissionen, saa meget mere som Lovens Bestemmelser indeholde, at, naar Kommunalbestyrelsen har modtaget Klagen, skal den paany indhente Skolekommissionens Erklæring. Det vilde dog se noget besynderligt ud. Det er en Sag, der ganste vist ikke har nogen særlig Betydning, men jeg tror, at det er foretrukket at lade Bestemmelsen blive staaende, som den staar i Udvalgets Flertals Forslag Nr. 19. Naar Paragrafen begynder med „Enhver der vil føre Klage“ o. s. v., omfatter dette „Enhver“ ogsaa Skolekommissionen selv. Derjom den har noget at klage til Kommunalbestyrelsen, maa den klage til Kommunalbestyrelsen, den har ingen anden Bei at gaa. For mig staar det vedvarende, som om det vilde være nok saa foretrukket at blive staaende ved Forslaget, som det foreligger.

Breinholdt: Turde jeg maaske stille et Spørgsmaal til den ærede Ordfører. Jeg har nemlig forstaaet Meningen af den ærede Ordførers Underendringsforslag under Nr. 2 saaledes, at man i Stedet for bestandig at være henviist til Kommunalbestyrelsen med sine Klager ogsaa nu fik Leilighed til at klage direkte til Skoledirektionen (Ordføreren: Ja naturligtvis!) Ja, i det Tilfælde forekommer det mig, at Endringsforslaget baade er overordentlig hensigtsmæssigt og nødvendigt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at Loven af 1871 om Skolekommissionernes Virksomhed ikke indeholder en udtømmende Fortegnelse over Alt, hvad Skolekom-

missionerne have at gjøre, og heller ikke giver sig ud derfor, thi § 1 udtaler udtrykkelig, at det kun er en Bestemmelse af Skolekommissionernes Virksomhed, der gives i de Tilfælde, som nedenfor er nævnte. Der maa altsaa ikke drages nogen Slutning med Hensyn til en Skolekommissionens Virksomhed derfra, at et eller andet Tilfælde ikke er omtalt i hin Lov; thi en saadan Slutning er urettiligt i Følge selve Lovens Indhold, navnlig i Følge § 1.

Krieger: Jeg tror, at jeg skylder den ærede Ordfører her i Thinget at sige, at Forslaget, saaledes som det er affattet, har han havt den Belvilie at fremsætte efter Opfordring fra mig, fordi det ikke var saa let at finde det tilstrækkelige Antal Understøttere i det sidste Dieblit. Dette maa forklare, at jeg anser mig ligesom forpligtet til ligeoverfor den ærede 2den Landsrådsmand for 5te Kreds (Orenbøll) at gjøre et Par Bemærkninger. Thinget vil maaske ved de Ytringer, som netop faldt fra den ærede Landsrådsmand, ligesom have følt, hvad det egentlig er, der ligger i den Betragtning, jeg et Par Gange er kommen, næsten willkaarlig, til at gjøre gjældende, at der altid ved Affattelsen af Tillægslove opstaar store Vanskeligheder med Hensyn til Forholdet mellem det, man tager med, og det man lader uomtalt, Forholdet altsaa, der kommer til at bestaa mellem det, som forbliver uomtalt, af den gamle Lovgivning, især om det er en meget gammel Lovgivning, og det Nye, der kommer ind. Derfor tror jeg, at man maa være meget varsom med Redaktionen af saadanne Tillægsforslag og ikke affatte dem altsor systematisk, men fremfor Alt ikke uden Nødvendighed sætte saadanne Udtryk ind i sine Endringsforslag, som blive absolut tvingende eller forbydende, og som dog erkendes ikke at skulle anvendes efter deres Ordlyd. Naar der staar i det oprindelige Forslag: „Enhver, der vil føre Klage over en Skolelærers Forhold, har at henvende sig til Stedets Kommunalbestyrelse“, saa kan det virkelig ikke undgives den indskrænkende Fortolkning, som den ærede Landsrådsmand vil have opstillet som Følge af en vis systematisk Maade, hvorpaa han opfatter § 27 a. Naar det gjælder om at blive enig i et Udvalg eller en Forsamling, kan den Enkelte ikke til det Yderste fastholde sit Onske om at faae Noget med eller Noget udeladt, men man maa se at finde et passende Udtryk, hvorved man ligesom lemper sig igjennem, og det er, tror jeg, virkelig slet ved den ærede Ordførers Forslag til lidt at modificere § 27 a's Begyndelse. Jeg er meget tilbøjelig til at tro, at, hvis disse Ord havde staaet der fra Begyndelsen af, vilde intet Menneffe have tænkt paa at anstille Betragtninger derover, det er kun fordi Endringsforslaget er fremkommet, efter at der først forelaa en anden vel stærk Af-